

РОБЪРТ ШЕКЛИ

БИТКАТА

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

Върховният главнокомандващ Фетерър влезе в оперативната зала и извика:

— Свободно!

Тримата генерали послушно заеха стойка „свободно“.

— Нямаме време за губене — каза Фетерър и погледна часовника си. — Да уточним отново предварителния план на сражението.

Той се приближи до стената и разгърна огромна карта на Сахара.

— Съгласно най-достоверна теологична информация, Сатаната възнамерява да изведе своите сили на повърхността ето тук — той посочи картата с тлъстия си показалец. — В авангарда ще има дяволи, демони, сукуби, инкуби и други от този ранг. Десния фланг ще командва Велиал, а левия — Велзевул. Негово Сатанинско Величество ще оглави центъра.

— Намирисва на средновековието — промърмори генерал Дел.

Влезе адютантът на генерал Фетерър. Лицето му грееше от щастие при мисълта за Обещаното Свише.

— Сър, свещеникът отново е в приемната — каза той.

— Застанете мирно! — строго нареди Фетерър. — Все още ни предстои да се сражаваме и да победим.

— Слушам, сър! — отговори адютантът и се изпъна.

— Свещеник, а? — върховният главнокомандващ се замисли.

След Пришествието, като разбраха, че идва Последната Битка, тружениците на всемирната нива на религията станаха неузнаваеми. Престанаха да си съперничат, което само по себе си бе похвално, но в същото време се опитваха да вземат в свои ръце воденето на Сражението.

— Изгонете го! — заповяда Фетерър. — Той знае, че разработваме план за Армагедон.

— Слушам, сър! — адютантът отдаде чест, рязко се обърна кръгом и излезе марширувайки.

— Да продължим — каза върховният главнокомандващ. — Във втория ешелон Сатаната е разположил възкръсналите грешници и различни стихийни сили на Злото. За бомбардировачи ще използва Паднали ангели. Тях ще ги посрещнат роботите-прехващачи на генерал Дел.

Единият от тримата генерали уморено се усмихна.

— След установяването на контакт с противника автоматичните танкови установки на Макфий ще се врежат в центъра, поддържани от робопехотата на генерал Онгин. Дел ще ръководи ядрените удари в тила, които трябва да се проведат много масирано. Според развитието на бойните действия аз ще бъда в различни пунктове, като при нужда ще използвам и роботизираната кавалерия.

Адютантът се върна, отново се изпъна и докладва:

— Сър, свещеникът отказа да си отиде. Заяви, че трябва на всяка цена да говори с вас.

Главнокомандващият Фетерър понечи да каже „не“, но се поколеба. Спомни си, че това все пак е Последната Битка и религиозните труженици имат отношение към нея. Реши да му отдели пет минути.

— Поканете го да влезе.

Свещеникът беше облечен в обичайните панталони и сако, което показваше, че не представлява някаква конкретна секта. Умореното му лице бе изпълнено с решимост.

— Генерале — започна той. — Дойдох тук, при вас, като представител на всички достойни труженици на нивата на религията — кюрета, равини, пастори и всички останали. Ние молим за вашето разрешение да вземем участие в Битката Господна.

Фетерър нервно забарабани по бедрото си. Би предпочел да е в по-добри отношения с църквата. Каквото и да се говори, не би било лошо, ако в настоящия момент го споменат в молитвите си с добра дума...

— Влезте ми в положението — отвърна генералът. — Предстои ми да командвам сражение...

— Това е Последната Битка — прекъсна го свещеникът. — Това е Армагедон. Хората трябва да се бият за Него!

— Те участват в боя чрез своите представители — военните.

Свещеникът го изгледа със съмнение. Фетерър продължи:

— Нали не искате да загубим Битката? Нали не искате Сатаната да победи?

— Не, разбира се — промълви свещеникът.

— В такъв случай, разберете, че нямаме право да рискуваме. Знаете, че всички правителства поддържат това становище. Естествено, би било чудесно, ако в Армагедон използваме масирани

човешки сили — по този начин ще спазим символиката. Но дали това ни осигурява победата?

Свещеникът се опита да възрази, но Фетерър бързо продължи:

— Не ни е известна силата на сатанинските пълчища. Трябва да хвърлим в боя най-доброто, с което разполагаме. Това означава автоматизирани армии, роботи-прехващачи, роботи-танкове, ядрено оръжие.

Свещеникът изглеждаше много разстроен.

— В това има нещо много недостойно — каза той. — Не може ли да включите и хората?

Фетерър помисли малко, но реши, че е абсолютно невъзможно. Детайлно разработеният план беше свършен и на практика обезпечаваше победата. Вкарването на крехък човешки материал можеше да провали всичко. Никаква жива плът не би издържала на високите температури и опожаряващия ядрен огън по време на атаката на автоматизираната армия. Всеки човек би загинал още на сто и петдесет километра от бойното поле, без дори да види врага.

— Страхувам се, че не съм в състояние да изпълня молбата ви — заяви главнокомандващият.

— Мнозина считат, че беше грешка да поверим Последната Битка на военните — сурово произнесе свещеникът.

— Извинете — възрази Фетерър, — но според мен това са пораженчески брътвежи. С ваше разрешение... — той посочи вратата и свещеникът излезе.

— Ох, тия цивилни ще ме побъркат — въздъхна с облекчение главнокомандващият. — И така, господа, готови ли са войските ви?

— Готови сме да се сражаваме за Него! — звънко произнесе генерал Макфий. — Гарантирам за всеки механичен войник под мое командване. Металът им блести, релетата са нови, акумулаторите са заредени. Те буквално ще се хвърлят в боя.

Генерал Онгин докладва:

— Наземните сили са готови, сър!

— Въздушните сили са готови, сър! — обади се и генерал Дел.

— Отлично! — заключи Фетерър. — Всичко е готово. Обезпечили сме телевизионно предаване за цялото земно кълбо. Никой, дори и най-бедният, няма да бъде лишен от зрелището на Последната Битка.

— А след това?... — започна генерал Онгин и млъкна, гледайки Фетерър.

Главнокомандващият се намръщи. Не знаеше какво трябва да стане след боя. С това би трябвало да се заемат религиозните учреждения.

— Вероятно ще бъде организиран тържествен парад или нещо от този род — отговори той.

— Имате предвид, че ще бъдем представени пред... Него? — попита генерал Дел.

— Не знам точно, но е много вероятно. Нали все пак... Разбирате какво искам да кажа.

— А как трябва да сме облечени? — попита генерал Макфий. — Каква униформа се носи в такива случаи?

— Какво носят ангелите? — обърна се Фетерър към Онгин.

— Не знам.

— Може би бели одежди? — предположи генерал Дел.

— Не! — твърдо отговори Фетерър. — Ще облечем парадните униформи, но без ордени.

Генералите се съгласиха, че това е най-подходящо.

Настъпи времето на Армагедон.

С великолепно бойно снаряжение силите на Ада напредваха през пустинята. Свиреха адски флейти, думкаха кухи барабани, окуражавайки призрачното войнство. Автоматичните танкове на генерал Макфий се хвърлиха към сатанинските редици, вдигайки облаци пясък зад себе си. В този момент се извисиха автоматичните бомбардировачи на генерал Дел и изсипаха тонове бомби върху загиналите души. Фетерър моментално изпрати своята роботизирана кавалерия в сърцето на битката. Сред този хаос се включи в боя и пехотата на генерал Онгин. Металът направи всичко, което можеше да направи.

Адските орди се врязаха в стройните редици, разделяйки танкове и пехота. Автоматите умираха, защитавайки всяка песъчинка. Бомбардировачите на Дел се сгромолясваха под ударите на Падналите ангели. Тях ги предвождаше Мархозий, чиито драконови крила завихряха въздуха и създаваха тайфуни.

Крехка верига работи удържаше натиска на гигантските зли духове, които ги разчленяваха пред ужасените погледи на

телевизионните зрители по целия свят. Роботите се биеха като истински мъже, като герои, опитвайки се да отблъснат силите на Злото.

Астарта изкрещя някаква заповед и Бегемот тръгна в атака. Велиал, начело на дяволите, се нахвърли върху разколебания фланг на Фетерър. Металът скърцаше, електроните виеха в агония, неспособни да понесат такова натоварване.

Генерал Фетерър с трепереща ръка изтри потното си чело, но все така спокойно и хладнокръвно отдаваше заповеди кои копчета да се натиснат и кои ръчки да се дръпнат. И великолепната армия оправда очакванията му. Безнадеждно повредените роботи ставаха на крака и продължаваха да се сражават. Разбити, съкрушени, разчленени от виещите дяволи, те не отстъпваха от позициите си. Ветераните от Пети корпус се впуснаха в контраатака и вражеските сили побягнаха.

На хиляда и петстотин километра зад фронтвата линия генералите ръководеха сражението.

— Битката е спечелена — прошепна върховният главнокомандващ и се отдръпна от монитора. — Поздравявам ви, господа!

Останалите генерали уморено се усмихнаха в отговор. Погледнаха се и изпуснаха радостни въздишки. Армагедон бе спечелен и силите на Сатаната бяха победени.

Но на телевизионните екрани ставаше нещо.

— Какво! Та това е... Това е... — започна генерал Макфий и млъкна.

В това време по бойното поле, между купищата изтърбушен и раздробен метал, шестваше Благодатта.

Генералите мълчаха.

Благодатта докосна един раздробен робот.

И в миг роботите по цялата димяща пустиня се разшаваха. Сбръчкани, обгорени, разтопени парчета метал ставаха като нови.

Те се изправиха.

— Макфий — прошепна върховният главнокомандващ. — Натиснете някакъв бутон. Нека те паднат на колене.

Генералът изпълни заповедта, но дистанционното управление не работеше.

А роботите вече се възнасяха в небесата, около тях кръжаха ангели господни. Роботите-танкове, робопехотата и автоматичните

бомбардировачи се издигаха все по-високо и по-високо.

— Но Господ ги взима в Рая! — истерично извика Онгин. —
Взима в Рая работи!

— Станала е ужасна грешка — каза Фетерър. — По-бързо!
Изпратете свързочник... Не, сами ще отидем.

Моментално бе осигурен самолет и те се понесоха към бойното
поле. Но вече беше късно — Армагедон свърши, роботите изчезнаха, а
Господ със своето войнство се оттегли завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.